

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DE „ARS PRAESCRIBENDI”.

Het was dezen zomer, aan een intiemen feestdich van een tiental Amsterdamsche medici, dat de tafel-praeses professor SNAPPER mij het woord gaf om iets toepasselijks te zeggen.

De keuze van een onderwerp viel me niet moeilijk. Ik vond zelfs, dat het nog al voor de hand lag, waarover ik zou spreken. Immers we waren bijeen op het Tulp-plein, het plein, genoemd naar onzen grooten voorganger NICOLAAS TULP, die juist voor 300 jaren den stoot had gegeven tot het ontstaan van een pharmaceutisch wetboek, dat een einde moest maken aan de „weergalooze verwarring”, die er bestond in de pharmacotherapie en de receptuur, welke zoo duidelijk was gebleken tijdens de pestepidemie, die pas had opgehouden Europa zoo hevig te teisteren.

TULP had succes, want reeds na een luttel aantal weken was de eerste Amsterdamsche Pharmacopee geboren. Een Nederlandsche Pharmacopee volgde en thans vigeert reeds de vijfde uitgave hiervan.

Helaas moest blijken, dat deze mooie boeken hoe langer hoe meer slechts door de pharmaceuten werden bestudeerd. Zoo zei prof. STOKVIS reeds voor, 30 jaren: „de *Pharmacopee* blijft voor vele medici een gesloten boek, dat zij niet door eigen aanschouwing kennen.” Het is er na STOKVIS niet beter op geworden!

De aandacht der medici werd en wordt steeds meer gevraagd voor tal van andere, niet altijd even belangrijke zaken. Zoo kwam zich onder andere de chaos van „nieuwere” en in de fabriek bereide geneesmiddelen en specialités opdringen. Het individueele recept kwam meer en meer op den achtergrond! Er ontstond wederom een „weergalooze verwarring”! Weer hebben we een TULP noodig, die er ons doorheen leidt!

Na het bovenstaande gezegd te hebben, besloot ik mijn speechje met de woorden; „Zou onze tafelpraeses er iets voor voelen in dezen het voorbeeld van TULP te volgen? Zou hij bereid zijn, zijn leerlingen meer en meer de „gesloten” *Pharmacopee* te openen en zou hij ze ook bekend willen maken met het zoo juist verschenen, zoo goed geslaagde werk: de *Codex Medicamentorum Nederlandicus*, die met 1 Januari a.s. in werking zal treden? 1)

Het is een boek, waarin in alle opzichten volkomen het chaotische van den toestand onder de oogen is gezien en dat een schat van waardevolle gegevens voor den medicus practicus bevat! 2)

Professor SNAPPER zegde ons volgaarne zijn medewerking toe! En we hopen van harte, dat ook andere clinische hoogleraren dit goede voorbeeld zullen volgen!

Amsterdam, November 1936.

ANDREAS OTTO.

DE HYGIËNE VAN DEN TANDENBORSTEL.

Van een collega heb ik vernomen, dat in het *Ned. Tijdschr. voor Geneeskunde* van Zaterdag 14 November j.l. mijn naam gebruikt werd in verband met eenige uitlatingen, die door mij zouden zijn gedaan over een zeker merk tandenborstel.

Den heer J. BOL, die hierover schrijft, kan ik mij niet herinneren ooit ontmoet te hebben. De uitlatingen die mij in de schoenen geschoven worden zijn door mij nooit gedaan.

Utrecht, 19 November 1936.

M. VERMOOTEN.

1) De bekende Oostenrijksche hoogleeraar prof. WASICKY spreekt in de „*Scientia Pharmaceutica*” (Heft 7/8) den wensch uit, dat Oostenrijk spoedig een dergelijke voortreffelijke „*Codex Austriacus*” moge bezitten!

2) Zooals reeds met een oogopslag blijkt, als men de *Lijst van namen van specialités* doorkijkt, die in een vorig nummer van dit blad is geannonceerd.